

Gálity Vojiszláv

Szerb kolostor

Ráckeve

ékesen szóló fénycseppek
alakká ölelkeznek

bordák alá rejtőzött
érverés lobog

csillagnyi szent szem

messze látó hatalom
égboltra vetül
Kozmikus Fényt áraszt

becsillagozza a Földet

TAVASZ

Szentendre

felkacagott az ős-idő
az ember fölött
kizöldült a fű

a tavaszi sarjadás évente
beágyazza a kőbe vésett
olvashatatlan betűket

nyoszolya a kíváncsi szemnek
a napnak a szélnek az esőnek

ha arra jár valaki
az élők sorából
reszketeg vén kézzel
széthajtja a pázsitot
s a kő-forrás mélyébe
gyertyát ültet

Ünnep illata árad

megszólalnak
a kőbe vésett
szavak

Milosevits Péter fordításai

Brczán Danica

megsebzett ujjamat nyalom
saját véremet iszom
kiferdített kép
kifordult világ
maga az ördög
iszony, iszony

honnan indulunk
hova tartunk
míg zötykölődik
alattunk vonatunk

vagy a minden
vagy az örök Nihil

kaján mosoly
az arcokon
kívánó birtokló
tekintetek hada
felszólítalak: távozzatok!

könnyel teli a szívem
mert oly fájó a felismerés
hogy csak kívánnom kell
hogy csak akarnom kell
és virág nő vagy halál terem
oh, eldobnám mindenem

(elegendem van a mindig sóvár tekintetekből!)

Ma este magamra maradtam
a legjobb és legrosszabb barátaimmal
gondolataimmal
és a pillanat töredékében
beletenyereztem
a könnycseppbe
melyet ejtettem.
Ironikus, Szent pillanat.